

Prologas

2005, rugsėjo 12.

— Pasitraukite nuo manęs! — suklyčiau aš, kruvinomis rankomis dengdamasi veidą nuo mane aptikusio žibintuvėlio spindulio.

Man atsakė sodrus moteriškas balsas, ir žibintuvėlio šviesa buvo nuleista į grindis.

— Čia policija. Jūs saugi.

Pareigūnė kalbėjo su jamaikietišku akcentu. Vėlų rugsėjo vakarą ji prakaitavo po apsilvilkta fluorescencine striuke ir apžiūrinėjo nusikaltimo vietą išpūstomis akimis.

— Kur šviesos jungiklis? — paklausė pareigūnas blykstės plykstelėjimais pasišviesdamas mano buto tamsoje.

Prisimerkiau, kai virš galvos staiga įsižiebė šviesa. Ant šono tebegulėjo mano sudaužyta „Tiffany“ lempa, kuri paskandino mus tamsoje. Policininkė toliau šnekėjo su manimi, bet jos žodžiai buvo prislopinti, lyg kalbėtų po vandeniu. Galva sukosi. Trikdė pasimetimas. Tiktai kai jos pirštai sugriebė mano petį, ėmiau suprasti jos žodžius.

— Gal galite ateiti ščia ir leisti paramedikams jus apžiūrėti?

Paramedikai... Atrodė, kad nuo mano skambučio praėjo visa amžinybė. Ant kelių laikiau Džeiko galvą, kruvinais pirštais

paišydama raštus ant jo pilkėjančios odos. Jis nemirksėdamas stiklinėmis akimis spoksojo į lubas.

— Ne, — atsakiau, kai, suėmusi už alkūnės, moteris pamėgino mane pakelti. — Turiu likti su juo.

Bet jo oda buvo šalta. Labai šalta, o mano lininės kelnės persigėrė kažkokia lipnia drėgme. Man jas nupirko mano vaikas, per vieną iš retų išvykų į Londoną. *Gali daug ką pasakyti apie moterį pagal jos drabužius*, pasakė jis. Susisupau į savo kardinaną, mintyse išgirdusi jo balsą. Tačiau nespėjau paslėpti geltonų mėlynių ant savo raktikaulio. *Geriau jau būčiau apsivilkusi polo marškinėlius, bet juk nesitikėjau, kad kas užeis...* Mano mintis pertraukė raminantis balsas ir aš bukai pažvelgiau į bardzotą vyrą, tūpantį šalia manęs. Jo žalia uniforma buvo išterliota, bet akys atrodė geros. Tai buvo akys, ne kartą mačiusios panašių dalykų.

— Nagi, mieloji, eime atsisėsti ant sofos.

Pirštinetos rankos švelniai pasuko Džeiko galvą ant šono, ir iš jo plaučių išsiveržė paskutinis atodūsis, kuris pro pravertas lūpas išsprūdo kaip dusli aimana. Drebjau, tad jaučiausi dėkinga paramedikui. Atsirėmusi į jį, atsistoju ant kojų. Po kojas negailestingai bėgiojo nutirpimo adatėlės, ir aš susmukau ant sofos. Paramedikas prisijungė prie savo kolegų, priklaupusių prie Džeiko kūno — vienas iš jų staigiai užspaudė durtinę žaizdą, o kitas tuo tarpu traukė defibriliatorių. Mane apstojo pareigūnė su pora pareigūnų. Jų radijo stotelės dūzgė it sukiršintų širšių lizdas. Šis dūzgimas įsiskverbė man į galvą, ir aš panirau į gilų, bekraštį rūką.

— Ar skambinote jūs? — lyg iš tolumos pasigirdo greta manęs pritūpusios pareigūnės balsas. — Ar jūs vardu Rebeka?

Aš apatiškai linktelėjau, įbedusi akis į kitoje kambario pusėje gulintį negyvėlį. Nuo atliekamo dirbtinio kvėpavimo jis ne-

teko dar daugiau kraujo. Šis sunkėsi į kilimą ir gėrėsi į mano lakuotų grindų lentų tarpus. Trečiasis paramedikas, plinkantis pekiasdešimtmetis, pridėjo elektrodus. Nuspaudus mygtuką, balsas mechaniškai pakartojo komandą „atsitraukti“. Fone mirgėjo televizorius — žinių vedėjas pranešinėjo apie M25 greitkelyje susidariusią spūstį.

Jo pranešimas nutrūko, nes vienas iš pareigūnų pulteliu išjungė televizoriaus garsą.

Sudrebėjau ir tik tada supratu, dėl ko man taip šalta. Lipni, tamsiai raudona masė, dengianti mano kelnes, prarado šilumą. Mane staigiai supykino pagalvojus, kaip į poras geriasi Džeiko kraujas. Netvirtai įkvėpusi, pabandžiau atsistoti, bet buvau staigiai sugriebta už rankų.

— Kur susiruošėt? — šiurkščiai pasiteiravo pareigūnas. Jis stovėjo virš manęs, o jo akys nespinduliavo užuojauta.

Atsisukau į pareigūnę.

— Persirengti, — nerišliai išsprūdo man, ir akyse ėmė tvenktis ašaros. — Man reikia... persirengti. Reikia... — negalėjau liautis kartojusi. — Persirengti. Reikia...

Kampe esančio aparato balsas mechaniškai pranešė, kad „gyvybės požymių neaptikta“. Suvokus jų prasmę, mano veidu nevaldomai pasipylė ašaros ir snargliai. Nemaščiau. Mane ištiko šokas ir nebesupratau, ką darau. Mano keliai sulinko, ir aš parvirtau atbula ant odinės sofas, raudodama dėl prarastos gyvybės.

— Jis mirė, o Dieve, jis mirė, — verkšlenau.

Girdėjau tik aparatą, pranešantį, kad „gyvybės požymių neaptikta“, ir policijos pareigūno, gniaužiančio mano ranką, klausimą: „Kas tai padarė? Pasakykite, kas tai padarė?“ Ertmė, kurioje turėjo būti mano smegenys, staiga tarsi prisipildė vatos, ir aš sugebėjau išlementi tik tiek:

— Prašau, neklauskite. Negaliu. Tiesiog negaliu.

Šiurkštusis pareigūnas ir paramedikas linktelėjo vienas kitam, ir rodėsi, kad jie priėjo tą pačią išvadą. Dvidešimt dviejų metų Džeikas Berousas buvo nužudytas. Aš buvau vos pora metų už jį vyresnė, o dabar tapau pagrindine šio nusikaltimo liudininke.

Kitos dvidešimt minučių susiliejo į miglotą srautą; jį sudarė policijos pranešimai, fotografavimas ir operatyvininkų landžiojimas po mano namus. Nejaugi tai vyko iš tikrųjų? Tokia scena būtų labiau tikusi filmui, kurio veiksmas vystosi Beverli Hilse, nei mano jaukiems namams Klaktone. Tačiau tai nebebuvo mano namai. Tai buvo nusikaltimo vieta, ir pareigūnė, prisistačiusi policijos konstablės Klark pavarde, pabrėžė mano liudijimo svarbą. Klausimai šaudė it kulkos, policininkų pastebėjimai buvo stropiai rašomi į knygeles juodos odos viršeliais. Man pranešė, kad čia atvyksta nusikaltimų tyrėjai. Štai kaip dirbo policija. Dabar laiko užuojautai nebuvo. Dabar buvo metas veikti, o veikti jie turėjo mikliai, jei norėjo sugauti Džeiko žudiką. Klausimai vis netilo. *Kur nusikaltimo įrankis? Ar dar kas nors dalyvavo?* Aš sugniaužiau kumščius. Kraujas pridžiūvo prie mano delnų ir priminė standžią raudoną išdirbtą odą. Nuo skruosto nusibraukiau ilgą plaukų sruogą: akies kraštu pastebėjau, kad šviesūs plaukai buvo sutepti raudoniu. Mano kvėpavimas sutankėjo, ir sugrįžo nevaldomas noras tuoj pat nusirengti ir palįsti po dušu. Atgrasi raudona masė buvo ištepusi viską, ji ropojo mano oda ir plaukais it rudosios skruzdės.

— Prašau! — suklykiau sugriebdama konstblei Klark pirštus taip, kad ši net krūptelėjo. — Man reikia nusiprausti. Prašau, leiskite man persirengti. Mano plaukai išsitepę.

Moteris išsitraukė gumytę iš savo plaukų ir padavė man.

— Štai, prašau, susiriškite. Teismo medicinos ekspertai ilgai neužtruks. O tada išsivešime jus iš čia. Tai gal papasakokite man, kas čia įvyko?

Prikandau lūpą. Išmokau tylėti. Tačiau atrodė, kad burna priėmė savarankišką sprendimą ir ėmė berti žodžius.

— Džeikas yra mano bendradarbis. Mokome toje pačioje mokykloje, — pasakiau aš, nesugebėdama kalbėti apie jį būtuojų laiku. — Mano vaikinai... jis manė, kad esame meilužiai. Jis grįžo iš darbo anksčiau... — gerklėje užstrigo kūktelėjimas, ir aš atžagaria rankove nusišluosčiau veidą. — O, Dieve, Džeikas nebegyvas, ar ne? Jis tikrai nebegyvas?

— Kuo vardu jūsų vaikinai, Rebeka? — paklausė moteris. — Kur jis yra šiuo metu?

Papurčiau galvą, sugrįždama į tikrovę ir jausdama, kaip pabunda išlikimo instinktas.

— Per daug prišnekėjau.

Vėl pasipylė ašaros, ir aš patapšnojau per kišenes, ieškodama, kuo galėčiau jas nusibraukti.

Konsteblé Klark padavė man servetėlę.

— Pasirūpinsime jūsų saugumu. Tik pasakykite, kas jis toks, ir mes jį suimsime. Daugiau jis jūsų nebeskriaus.

Man prieš akis išniro Solomonas, stovintis virš manęs nuožmiu ir bejausmiu veidu. Mačiau jį visiškai aiškiai, jo plieno pilkumo akis, grasinamai žvelgiančias į mane. Ar man užteks jėgų liudyti prieš jį? Mane sukaustė šalta baimė. Sudrebėjau.

— Mane jau galima laikyti mirusia, — patyliukais sukūčiojau. — Jis mane nužudys.

— Tokiu atveju būtina jam užkirsti kelią, — atsakė konsteblé Klark.

— Bet jūs nesuprantate, — kalbėjau aš, palikdama delne

pusmėnuliškus raudonai lakuotų nagų pėdsakus. — Jis... jis yra jūsiškis. Jo tėvas yra aukšto rango policininkas.

Kambarys nuščiuvo, pareigūnai sustingo. Mano krūtinėje sustojo širdis. O kas, jei jie nepatikės mano pasakojimu? Užsidingiau burną ranka, norėdama susigrąžinti ištartus žodžius.

Konstablė Klark suėmė man rankas ir įbedė į mane rudas akis. Išraiškingas jamaikietiškas akcentas suteikė jos žodžiams dar daugiau nuoširdumo:

— Paklausk manęs, mergaite. Man nesvarbu, net jei jo tėvas būtų ministras pirmininkas — mes pasirūpinsime tavo saugumu.

Saugumu. Šis žodis viliojamai pakibo ore, ir aš pamėginau įsivaizduoti naują pradžią. Kai neprivalėsiu aiškintis dėl savo laiko ir buvimo vietos. Kai galėsiu pati priimti sprendimus, pati rinktis drabužius. Tai buvo pabėgimo takas iš kasdienių Solomonų kankynių. Konstablė Klark siūlė man prieglobstį, bet ar aš esu pakankamai stipri? Jokių būdų neturėjau niekam išsiduoti, kur keliauju — viską turėsiu daryti viena. Apsivijau rankomis pilvą ir palinkau į priekį, mąstydamą apie dvi lygiagrečias ateitis. Argumentai mano galvoje šokinėjo pirmyn atgal lyg stalo teniso kamuoliukai. Galėjau likti su Solomonu, susituokti, kaip ir buvo planuota, ir sukurti šeimą. Galbūt tada jis pasikeistų. Arba galėjau pasikalbėti su policija, jie jį pasodintų, o tada aš dingčiau. Palikčiau jį pūti ir pradėčiau viską iš naujo. To jis ir nusipelnė. Juk galiausiai buvo žudikas. Mano lūpos nejučia prasiveržė ir pro jas su palengvėjimo atodūsiu išsiveržė žodžiai:

— Jis yra mano sužadėtinis... Vardu Solomonas Kempas.

Pirmas skyrius

SOLOMONAS

2016

Solomonui sėdant prie darbo stalo, ant jo prabangių akinių suspindėjo kompiuterio monitorius. Buvo taip gera grįžti į savo sukamąją kėdę, nors per tiek laiko technologijos spėjo gerokai pajudėti į priekį, ir jam prireikė laiko perprasti naujas programas. Motinos gaminamo maisto kvapas pakilo į antrą aukštą ir prasiskverbė pro durų plyšį. Jis pervaziavo medines grindis su savo kėde ir spyriu užtrenkė duris. Ji kepė vištą, kažkiek geresnę nei kalėjime patiekiamą šlykštynė, kuria jis maitinosi pastaruosius dešimt metų. Jis įjungė kairėje stovintį monitorių ir stebėjo ryškėjantį motinos, maišančios verdantį puodą, vaizdą.

Bet jau aplankė tėvo kapą. Prisiminęs pinigus jis išsišiepė. Stovėjo pražergęs kojas, leisdamas karšto, garuojančio, saulėje blyksinčio myžalo čiurkšlę ant apvytusių kapinių gėlių. O dabar jis, sūnus palaidūnas, užims jo vietą prie valgomojo stalo.

Apie tėvo mirtį sužinojo iš laiško, leisdamas už grotų antrus metus. „Viskas nuo streso“, — rašė jam motina, — „dėl gėdos, kad jo sūnus kalėjime.“ Nieko nauja. Tėvas jo gėdijosi beveik visą gyvenimą. Nors galimybė ištrukti visai dienai ir dalyvauti jo laidotuvėse atrodė labai gundanti, visgi jis jos atsisakė. Solomonui mažiausiai reikėjo policininko laidotuvių. Eilės uniformuotų

vyriškių, kurie jį nužiūrinentų ir dėtusi geresniais už jį. Viešumos jis nepakeltų. Ypač be pašonėje stovinčios Rebekos. Dėl jos jis paaukojo dešimtį savo gyvenimo metų, o ji jam atsidėjo pačiu niekingiausiu būdu. Iš pradžių jis nepajėgė to suvokti. Palaiptams jį netikėjimas peraugo į neapykantą, liepsnojančią tarp kameros sienų. Kalėjimas negailėjo policijos komisaro sūnaus, ypač gavusio privatų išsilavinimą. Ironiška, tačiau būtent internato patirtis padėjo jam išgyventi. Patyčios, mušimas ir seksualinė prievarta jam nebuvo šviežiena. Jis išliko gyvas dėl sugebėjimo kaupti pyktį viduje bei mokėjimo atsiriboti. Patirdamas kitų kalinių brutalumą, Solomonas nei rėkdavo, nei maldaudavo. Jei nebebūdavo kaip pabėgti, jis suglebdavo kaip skudurinė lėlė, skirta jų pramogai. Jis vis dar jautė jų burnos kvapą, kurį užuosdavo įvartytas į kampa, vis dar girdėjo jų debiliškas patyčias, kai jie savo purvinais pirštais baksnodavo jam odą.

Solomonas užgniaužė kylantį kūksnį ir papurtė galvą vydamas šalin prisiminimus. Verkia tik silpnieji. Jo fiziniai ir psichologiniai randai nublankdavo, kai į pirmą planą jis ištraukdavo Rebeką. Keršto planavimas suteikdavo jėgų, ir jis turėjo dešimt ilgų metų, per kuriuos sugalvojo, kaip atsimokėti už savo skriaudas.

Atsisukęs į monitorių, jis išvydo sukritusį savo motinos, laikinės cheroso taurelę, veidą. Ji kaip įprastai žvelgė nuleidusi lūpų kampučius, o jos mažos akutės, rodėsi, maldauja kamerą. Ji nežinojo, kur dėtis, po to, kai numirė jos despotas vyras. Jai pasisekė, kad jo pareigas perėmė Solomonas. Ji spustelėjo radijo telefono mygtuką, ir ant jo stalo gulintis aparatas džerkštelėjo.

— Vakarienė paruošta, sūnau.

— Puiku, — atsakė Solomonas. — Padėk į mikrobangę. Suvalgysiu vėliau.

Ji vėl atsisuko į monitorių. Net ir prabėgus daugybei metų, iš jos kalbos nepranyko vokiškas akcentas:

— Norėjau paklausti, ar galėčiau užsukti pas Edną, gyvenančią už poros namų. Ji prastai laikosi, tad pamaniau, kad galėčiau jai nunešti gabalėlį *apelštrudelio*.

O, obuolių pyragas, firminis jo motinos patiekalas. Solomonas prisispaudė mikrofoną prie lūpų ir spaudydamasis iškošė:

— Kiek dabar valandų?

Motina krūptelėjo. Giliai įkvėpusi ji pasuko kairę ranką ir patraukė kardigano rankovę.

— Oi. Jau penkios. Maniau, kad...

Solomonas riktėlėjo, trenkdamas radijo stotelę į grindis. Atplėšęs kambario duris, jis išrėkė jai nurodymus:

— Ką aš tau sakiau? Jokių vizitų po ketvirtos. Įsikalk taisykles į savo supistą galvą, kitaip užrakinsiu tave. Aišku?

Jo motina nedrąsiai išlindo į koridorių ir, baugščiai dirstelėjusi į viršų, tarė:

— Atleisk, *Mäuschen*, daugiau nebeklausiu.

Solomonas niekinamai prunkštelėjo, žiūrėdamas į aparatą, pažirusį ant miegamojo grindų. Kvaila kalė. Tai jos kaltė. Jis išskaičiuos naujo prietaiso kainą iš jos pašalpos. Jo lūpos kamputis piktdžiugiškai kilstelėjo. Dabar ji supras, kaip jaučiasi žiurkė narve. Kai tave visą laiką stebi, kai negali net nusišikti be prižiūrėtojo. Jam visai nepatiko žiūrėti, kaip ji nusimauna savo apsmukusias kelnaites prieš tuštindamasi. Jos vaidmuo nebuvo pagrindinis. Persibraukęs susivėlusius rudus plaukus ir pasisukęs kėdėje, jis prisitraukė prie pirmojo ekrano. *Visas pasaulis yra scena*, pamanė jis, *o štai čia yra pagrindiniai aktoriai*.

Jis spustelėjo pelės klavišą, per visą ekraną išdidindamas

mergaitės, žaidžiančios ant miegamojo grindų, vaizdą. Galima pasiaukoti ir išeiti iš namų, kad atsidurtum šalia jos, o pasitelkęs įmantrią kompiuterinę techniką jis galės stebėti savo motinos veiksmus per atstumą — žinoma, jei tik tuo metu nebus užsiėmęs Rebeka. Kartą jis jau apsilankė jos namuose nepastebėtas. Ir be vargo galėtų tai pakartoti. Jis nemirksėdamas žvelgė į mažą figūrėlę, o galvoje pasigirdo melodija. Ta pati melodija, kurią jis niūniuodavo daužomas kitų kalinių: *Aleliuja... Aleliuja... Aleliuja*.

— Ak, Lotute, — jis patapšnojo per ekraną, ir jo nušerpe-tojusios lūpos išsišiepė. — Netrukus pasimatysime.

Antras skyrius

REBEKA

2016

Atsistojusi keturpėscia, pažvelgiau už poros senų odinių batų ir pašviečiau savo išmaniojo telefono žibintuvėliu po įdubusia dvigule lova. Ant rudo odinio lagamino, susisukusi į kamuoliuką, tupėjo Margaretos Boven katė Juodutė dulkėmis apkibusiu kailiuku. Pagavusios šviesos spindulį, jos akys virto dviem demoniškais geltonais ratilais, o iš gerklės pasigirdo urzgimas.

— Ateik, kac kac kac, — kuo meiliau pakviečiau aš.

Juodutė sušnypštė ir pabandė kepštelėti nagais mano ištiesią ranką. Atsisukusi pamačiau susiraukšlėjusias rudas Margaretos pėdkelnes ir jos pėdas, įsispirtas į greičiausiai velionio vyro šlepetes.

— Reikės šito, supranti, — sodriu velsietišku akcentu paaiškino ji, pabaksnodama mano batus šluota.

Vienas iš mano smulkaus sudėjimo privalumų buvo tas, kad be vargo sugebėdavau susirangyti į ankštus užkaborius, bet šiandien turėjau vilties išsaugoti savo ranką sveiką. Palikau katę ramybėje ir atsistojusi išsipurčiau dulkes iš savo rudų trumpų plaukų. Nesiilgėjau šviesiai dažytų plaukų. Susikūrusi save iš naujo, galėjau vėl pradėti viską nuo pradžių, o praėjus dešimčiai metų galiu tvirtai vadinti šią vietą savo namais. Mano nosį ku-

teno čiaudulys, tačiau, atsisukusi į Margareta, pasistengiau jį užslopinti. Ji stovėjo, viena ranka pasirėmusi į savo siaurus klubus, o kita laikydama šluotą. Gilių raukšlių išvagotas veidas atrodė nusiteikęs ryžtingai, o trumpi šiurkštūs žili plaukai styrojo į šalis. Mirus vyrui, ji visą dėmesį skyrė priglaustiems katinams, tad nelikdavo laiko rūpintis savo išvaizda. Nukreipiau dėmesį į šluotą ir jos galą, gausiai apkibusį voratinkliais.

— Kažin, ar tai tinkamas įrankis, — bandydama kalbėti kaip profesionalė, tariau aš. — Veterinarijos centre turime gaudyklę su masalu. Esu tikra, kad galėsime ją prisivilioti, pasiūlę maisto.

— Maisto? Kaip ji gali ēsti, jei laukia operacija? — paklausė Margareta.

Mano skruostai nukaito. Pirmokiška klaida. Turėčiau elgtis sumaniau.

— Štai, — tarė Margareta, nutraukdama apklotą ir mesdama jį mano pusėn. Mane pribloškė katinų šlapimo smarvė, tad staigiai patraukiau jį nuo savo veido.

— Užmesk ant jos, kai išlįs, — patarė ji. — Aš padaužysiu šluota po lova.

Margareta laikė vienuolika katinų, todėl teko pasikliauti jos žiniomis.

Po penkių minučių Juodutė jau saugiai kiūtojo transportavimo narvelyje, pastatytame ant priekinės landroverio sėdynės, o aš važiauvau atgal į kliniką. Sprendžiant iš jos pikto žvilgsnio, metamo pro durelių grotas, greičiausiai katė nujautė, kad laukia sterilizacija. Paklydusių katinų gaudymas buvo viena iš gausybės užduočių, kurias turėjau atlikti eidama savo vyro administratorės ir juodnugarės pareigas. Pro murziną priekinį stiklą pažvelgiau į tamsius audros debesis ir mažą sau-

lės taškutį, besileidžiantį už lietaus prisigėrusių kalnų. Stoję prieblanda, pranašaujanti tamsą, kuri žiemos metu užklumpa itin staigiai. Įsijungiau artimas šviesas. Pontiferis nebuvo apšviestas žibintais kaip mano senieji namai Esekso priemiestyje, ir net dabar, prabėgus beveik dešimčiai metų, artėjant nakčiai, aš leisdavausi į kaimo keliukus kaip įmanoma atsargiau. Niekad nežinojau, kas laukia už kampo: be priežiūros palikta ūkio technika, avių banda ar visu greičiu lekiantis keturratis, kurio vairuotojas stengiasi pabėgti nuo artėjančios liūtės. Kratydamasi važiauvau duobėtu keliu, dirščiodama į galinį ir šoninius veidrodėlius. Elgiausi kvailai — juk buvo praėję šitiek laiko. Lyg kas nors sugalvotų mane čia stebėti, vidury laukų. Tačiau praeities vaiduokliai visą laiką būdavo netoliese, ir tolimoje kertelėje pasigirdo švilpaujama melodija. *Aleliuja*. Sudrebėjau ir iki maksimumo atsukau salono šildymą. Sugrįžę košmarai ėmė žadinti mane naktimis ir persekioti dienos metu. Rodydama posūkį sankryžoje, dar pasigrėžiojau į kairę ir į dešinę, ir tik tada pasukau keliu, vedančiu tiesiai į „Benedikto ir Volkerio“ veterinarijos kliniką. Senų įpročių sunku atsikratyti, ir aš buvau viena iš nedaugelio vietinių gyventojų, rodančių posūkį tuščiam kaimo keliuke.

— Pavyko ją sučiupti, — pergalingai ištariau aš, dėdama narvelį ant šviežiai nuvalyto stalo. — Slėpėsi po lova.

— Nejaugi buvo panaudotas šluotos ir apklotos metodas? — pasidomėjo Šonas. Jo akcentas nebuvo toks stiprus kaip Margaretos — jį sušvelnino penkeri komandiruočių metai.

— Taip, galėčiau patikslinti, kad tai buvo labai stipriai apsisiotas apklotas, be to, dar ir dulkėtas.

Nusibraukiau nuo plaukų tariamą voratinklį. Jie man buvo baisesni už bet kokį laukinį katiną.

Šonas uždėjo rankas man ant pečių:

— Juk žinai, kad galėjau atvežti gaudyklę su masalu. Reikėjo tik paprašyti.

Nugairintas mano vyro veidas bylojo apie jo darbą gryname ore; nuo jo prisilietimo mano nugara perbėgo malonus šiurpu-liukas.

— Nieko tokio, tikrai, — atsakiau. — Eisiu, užkaisiu arbatos. Ar nori, kad pasiimčiau telefoną ir atsiliepečiau į skambučius?

— Taip, neturėčiau ilgai užtrukti. Palaikysime ją per naktį ir gražinsime rytoj. Nespėsi nė apsidairyti, o ji jau ir vėl terori-zuos kitas kates...

Džefris Benediktas, Šono klinikų partneris, įėjo į operacinę, gurkšnodamas arbatą iš apdaužyto emaliuoto puodelio. Jis buvo Margaretos amžiaus, bet atrodė kur kas geriau. Jo akis supo šyp-senos raukšlėlės, o sidabrinė barzda puošė raustančius skruostus. Man patiko jo varlyčių kolekcija — ši kartą jis buvo pasipuošęs tvido kaspiniu. Džefris buvo tikras linksmuolis, tad visai nenuos-tabu, kad septynerius metus iš eilės persikūnydavo į miestelio Kalėdų Senelį (jam betrūko styrančio pilvo, bet ši bėda buvo lengvai ištaisoma su pagalve ir ilga virve). Jis buvo ne visu etatu dirbantis pensininkas, ir rodėsi, kad jam labai patinka darbuotis klinikoje, o mes buvome dėkingi už pagalbą, kai jiedu su Šonu tapo partneriais.

— Kaipgi pasisekė gražuolei Bekei? — pasiteiravo Džef-ris. — Pavyko ištrūkti gyvai ir sveikai?

— Pavyko, — išdidžiai atsakiau. — Nors nujaučiau, kad Margareta tikėjosi išvysti tave.

Džefris šyptelėjo:

— Juk tos mergiotės širdis ne akmeninė, ar ne? Ir kuo gi šiandien mums buvo atsilyginta? Mediena? Kiaušiniais? Seksualinėmis paslaugomis?

— Kiaušiniais, — atsakiau plyšdama juokais ir rodydama į pastatytą prie durų krepšį.

— Vadinasi, pavakariams valgysime kiaušinienę, — nepatikliai šyptelėjęs ištarė Šonas.

Iš ūkininkų jis uždirbdavo pakankamai, tad sutikdavo ir su natūriniais mainais. Jam labai patiko leisti laiką lauke, dėl to jis negalėjo užsidaryti ir gydyti vien smulkius gyvūnus: du kartus per savaitę atlikdavo nemokamas operacijas miestelio gyvūnams, kurių šeimininkus pažinojo nuo pat vaikystės. Pontiferis buvo bendruomenė. Jie rūpinosi saviškiais. Tai buvo viena iš priežasčių, kodėl nusprendžiau čia apsigyventi. Iš pradžių mano dėmesį buvo patraukęs šiaurės Velse esantis Portmerionas su savo gražiais neįprastais pastatais ir kvapą gniaužiančiais pakrantės vaizdais. Tačiau nusprendžiau, kad turistų srautas keltų man per daug pavojaus dėl vis naujai pasirodančių žmonių. Man buvo reikalinga uždara bendruomenė, o tai, kad iš pradžių Pontiferyje į mane buvo žiūrima gana įtariai, tik sustiprino meilę šiam miestukui. Bet neprireikė daug laiko užkariauti vietinių simpatijas: dėl kažkokių priežasčių ėmiau jiems patikti — buvau paslaptina mergina, besinuomojanti butą virš parduotuvės. Ir nors stengiausi nelįsti niekam į akis, taip pat su jais susibičiuliuavau.

Savo naują gyvenimą pradėjau pasivadinusi Beke. Praeities įvykiai priklausė kitam žmogui — bent jau mėgindavau save tuo įtikinėti.

Važiuojant motoroleriu namo, švilpė vėjas, grėsmingais šuorais pūsdamas į mano antveidį. Stiprėjo audros vėjai, tikrindami mano kelią supančius plikus medžius, lankstydami juos

kairėn ir dešinėn, plėšdami paskutinius lapus. Vėsel žiemos buvo kur kas atšiauresnės nei Esekso lygumose. Vis dėlto niekas negalėjo prilygti vėlyvą vasarą kalvotuose laukuose kvepiantiems viržiams, šakiais apaugusiems šlaitams ar po audros grįžusios saulės švelniam bučiniui. Jei tik nebūčiau gyvenusi Solomono šešėlyje... Bet mano paranoja bėgant metams šiek tiek nurimo. Tvirtai tikėjau, kad viskas buvo baigta. Tačiau kodėl tada sugrįžo košmarai?

Dabar elgiausi taip pat baikščiai, kaip ką tik atvykusi į miestelį, ir baiminausi ne vien dėl savęs. Nenorėjau, kad kas nors mane įtrauktų į praeitį, kurią taip stengiausi pamiršti. O praeitis vis rasdavo būdų mane užklupti, ir negalėjau numoti ranka į tiesą. Solomonas žinojo mano paslaptį. Ir jis nenurims, kol už ją nesumokėsiu.